

Nr 382

Av herr **Eliasson** i Sundborn **m. fl.**, om *skärpta straff för våldsbrott.*

Vid 1958 års första riksdag väcktes tvenne likalydande motioner, nr 199 i första kammaren och nr 241 i andra kammaren, om skärpta straffbestämmelser för vissa våldsbrott.

Beträffande det närmare innehållet i motionerna hänvisas till dessa.

Majoriteten i första lagutskottet, där motionerna behandlades, förordade att dessa inte måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Reservanter inom utskottet ställde sig emellertid positiva till motionerna och gjorde följande uttalande:

Såsom i motionerna påpekas har straffrättskommittén i sitt år 1953 framlagda förslag till brottsbalk funnit skärpning av vissa hithörande bestämmelser påkallad. Så har t. ex. föreslagits i fråga om bestämmelserna rörande misshandel samt olaga hot, i vilka hänseenden kommittén — enligt vars mening våldsbrotten i hittillsvarande rättstillämpning ej sällan bedömts alltför lindrigt — sålunda ansett nuvarande bestämmelser otillfredsställande. Behovet av det ökade straffrättsliga skydd, som kommittén alltså redan för åtskilliga år tillbaka funnit vara för handen, lär genom brottsutvecklingen under den gångna tiden få anses ha blivit ytterligare markerat. Under hänvisning jämväl till vad utskottet här ovan anført rörande angelägenheten att omsorgsfullt pröva alla möjligheter till effektiva åtgärder mot brottsligheten framstår det därför som i hög grad befogat, att den av kommittén behandlade frågan om skärpta straffbestämmelser på förevarande område nu med det snaraste förelägges riksdagen och att i samband därmed den översyn av bestämmelserna kommer till stånd, vartill erfarenheterna och utvecklingstendenserna under senare tid kan giva anledning.

Vad särskilt angår den i motionerna berörda frågan om tillämpningen av villkorlig dom vid brott av hithörande slag synes det väl förtjänt att övervägas, huruvida icke brottens beskaffenhet och medborgarnas berättigade krav på skydd mot personliga övergrepp kräver en restriktivare tillämpning än vad för närvarande synes förekomma. Visserligen skall redan enligt gällande lagstiftning frihetsstraff icke utdömas villkorligt, om allmänpreventiva hänsyn talar däremot. Det är emellertid av väsentlig betydelse för rättstillämpningen att den berörda frågan blir föremål för principiell bedömning i lagstiftningssammanhang och att, därest större restriktivitet i detta hänseende anses påkallad, uttalande härom göres från lagstiftarens sida.

Det bör slutligen framhållas att enighet inom utskottet råder beträffande tanken att upprätthållandet av en effektiv polismakt är en av de allra viktigaste faktorerna i kampen mot brottsligheten och att det är en angelägen samhällsuppgift att förekommande brister i sådant avseende snarast avhjälpes.

I anslutning till detta uttalande yrkade reservanterna bifall till motionerna.

Vi hysa alltjämt den uppfattningen, att reaktionen från statens sida är otillräcklig i fråga om våldsbrotten. Dels tillämpas bötesstraff alltför ofta, och dels meddelas villkorlig dom i en utsträckning som inte borde förekomma här.

Med anledning härav hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att förslag i skärpande riktning snarast framlägges för riksdagen i fråga om straffbestämmelserna för brott som innefattar våld mot person eller eljest angrepp mot den personliga integriteten.

Stockholm den 27 januari 1959

Lars Eliasson
i Sundborn

Per Svensson
i Stenkyrka

C. O. Carlsson
i Bakeröd

Gunnar Larsson
i Luttra